

Ved båren til

Leiv Oddgeir Bjørsvik

Bogen kapell, onsdag 4. mai 2022, kl 10:30



Program:

- Preludium: Gabriel's oboe (Morricone) – Leivs yndlingsmelodi
- Salme: *No livnar det i lundar*
- Inngangsord og bønn

Presten introduserer minnedel:

- Viktoria holder minneord
- Musikk: *Federico Moreno-Torroba: "Torija" (Toppen),*
Johnny Kristiansen - gitar
- Terje holder minneord
- Musikk: *Dilermando Reis: «Se ela perguntar» (Om noen spør),*
Johnny Kristiansen – gitar
- Blomsterhilsener
- Prestens skriftlesning
- Salme: *Deilig er jorden*
- Prestens tale / Fader vår
- Salme: *Så ta da mine hender*
- Postludium: *Tomaso Albinoni: Adaggio*

Kisten bæres ut under postludiet.

Ved graven synges først vers 1 og 2 av *Fager kveldssol smiler*, de to siste etter nedsenkningen og velsignelsen.

No livnar det i lundar

Melodi: L.M. Lindemann, 1875

No livnar det i lundar, no lauvast det i li,
den heile skapning stundar no fram til sumars tid.

Det er vel fagre stunder når våren kjem her nord
og atter som eit under nytt liv av daude gror.

Guds kyrkje lysa skulle som høgt på berg ein stad,
med sumar utan kulde og utan solarglad

Guds ord vel alltid lyser, den sol gjeng aldri ned.
Det hus som Anden hyser, ligg støtt i ljøs og fred.

Du vår med ljose dagar, med lengting, liv og song,
du spår at Gud oss lagar ein betre vår ein gong,

då me med vigsla tunge, med kjærleik heil og klår,
alt utan brest og sprunge skal lova Herren vår!

Deilig er jorden

Deilig er jorden, prektig er Guds himmel,
skjønner er sjelens pilgrimsgang!
Gjennom de fagre riker på jorden
går vi til paradís med sang.

Tider skal komme, tider skal henrulle,
slekt skal følge slekters gang;
aldri forstummer tonen fra himlen
i sjelens glade pilgrimssang.

Englene sang den først for markens hyrder
skjønt fra sjel til sjel det lød:

Fred over jorden, menneske, fryd deg!
Oss er en evig Frelser født!

Så ta da mine hender

Så ta da mine hender og før meg frem
inntil jeg salig ender i himlens hjem!
Jeg kan ei gå alene, nei, intet sted.
Hvor du meg fører ene, jeg følger med.

La intet mer meg skille fra nåden din,
og gjør meg ganske stille, o Jesus min.
Ved dine føtter ene er barnet trygt,
på deg, på deg alene min tro er bygt.

Selv om jeg ei fornemmer din sterke hånd,
min salighet dog fremmer din gode Ånd.
Så ta da mine hender og før meg frem
inntil jeg salig ender i himlens hjem!

Tekst: Julie von Hausmann, 1862
Oversatt: Peter Waage, 1887

Fager kveldsol smiler

Fager kveldsol smiler over heimen ned,
jord og himmel kviler stilt i heilag fred.

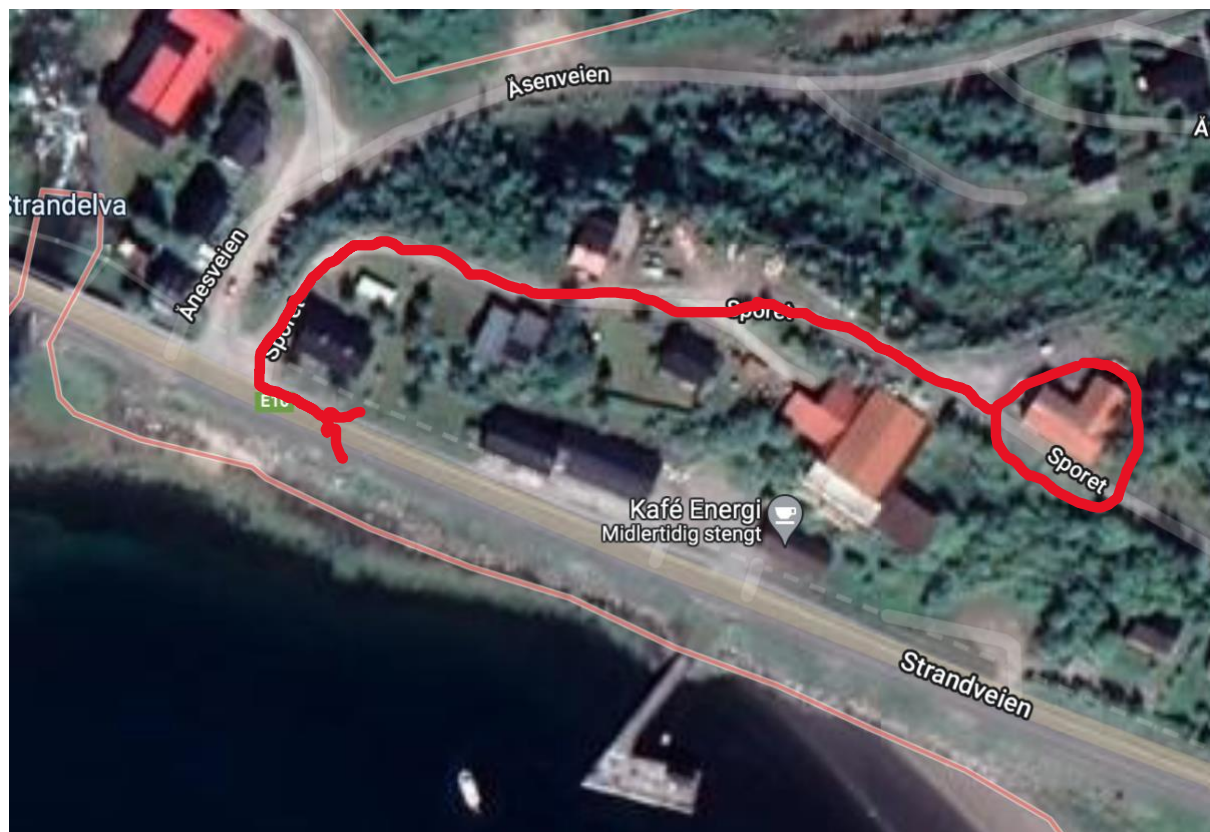
Berre bekken brusar frå det bratte fjell,
Høyr kor sterkt det susar i den stille kveld!

Ingen kveld kan læra bekken fred og ro,
inga klokke bera honom kvilebod.

Så mitt hjarta stundar, bankande i barm,
til eg ein gong blundar i Guds faderarm.

Minnestund

Etter seremonien på kirkegården drar vi til **Surstoff** selskapslokale i Bogen, som har gateadresse Sporet:



Her koser vi oss med snitter, kaffe og kaker, slår av prater og minnes Leiv og det lange livet han har hatt. Vel møtt!

Leiv Oddgeir Bjørsvik – livsløp.

Leiv ble født på småbruket Rydningen i Lenvik 5. mars 1923, som den midterste i en søskenflokk som etter hvert talte sju barn.

Hverdagslivet var hardt, men han beskrev en lykkelig barndom der alle hjalp til og følte seg nyttige, og at selv om de hadde lite penger så følte de seg aldri fattige. Det var alltid noen som hadde det verre, sa han.

Faren Lind var mye ute på anleggsarbeid; veiarbeid, gruvedrift, og han var en dyktig steinbrobygger. På vinteren var han på fiske – både på Lofoten og Finnmarka, så det å få ting til å gå rundt hjemme lå mye på mor Olga. Stelle med unger, gård og husdyr, og uten vei, strøm eller innlagt vann må ha vært et utrolig slit, og spesielt mot slutten av livet var det tydelig at mor Olga var Leivs store helt i livet.

Så vidt voksen måtte Leiv som 17-åring rømme til Sverige under krigen, og han jobbet som tømmerhugger i de sørsvenske skogene.

Når freden kom sto han klar på grensen som innrullert i polititroppene, og mønstret på i marinen for å rydde ut etter tyskerne.

Deretter bar det til sjøs på alle verdens hav, men han sørget i alle år for både å sende penger hjem til Rydningen, og han prøvde å legge landlov til slåttonna, slik at han kom hjem og hjalp til.

Farens tidlige død i 1951 satte spor, men yngre søsken hjalp mor Olga videre i det daglige.

Slitet til sjøs bar frukter, og det var en dresskledt verdensmann med ny bil i bygda som vant den unge læreren Ingers hjerte mot slutten av 50-tallet.

Nytt hus ble bygget på Ankenes til den nye moderne familien, men som sin far, og som så mange andre sjømenn på denne tida måtte også Leiv igjen ut til sjøs for å jobbe.

Samfunnet forandret seg fort, og verden ble nok også mer og mer fremmed for hver gang de kom i land etter måneder og år i utenriksfart, isolert fra familier og hverdagsliv.

De siste årene seilte han på kysten, og det ga mer landtid. I samme periode døde flere søsken, og når lillebror Svenn tragisk druknet i 1973 var det Leiv som overtok Rydningen, nå kjent som Toppen. Dette ble i mange år et samlingssted for storfamilien i feriene, holdt sammen av tante Inger og onkel Leiv, og det er mange som har noen av de mest fargerike barndomsminnene herfra.

Barna ble voksne, Leiv gikk i land i 1983, og tilbrakte stadig mer tid på Toppen som aktiv førtidspensjonert, mens Inger hadde et aktivt sosialt- og yrkesliv i byen.

Hun fikk imidlertid tiltagende helseproblemer, men holdt oppe både energien, aktiviteten og motet, og hvilte ofte ut hos Leiv på Toppen.

Sykdommen satte spor, men når både giftermål og første barnebarn – Gabriel - var på vei så tente nyheten om en transplantasjon håp for en ny start for Inger og familien.

Håpet brast, Inger døde 59 år gammel, og Leiv måtte møte bestefarsrollen som enkemann.

Han solgte hjemmet i byen, moderniserte Toppen til bostandard, hjalp guttene med kapital til egne boliger, og så var han igjen Lenviking på heltid.

Han dyrket og stelte jord og skog, jaktet, hugde ved, fisket, og solgte fisk på bygda, og stelte bygdeveien – Toppveien til en ny standard, og av og til stippet han inn som kokk på hotellet.

Bestefar igjen for Viktoria, og med Jonas og Julie som bonus var det liv og røre i feriene, med barnebarn og trehytter, akebakker, bading og fisketurer.

Når Leiv passerte 90 begynte helseutfordringene å bli store – kroppen var utslitt, og når han som 93-åring ikke lenger fikk kjøre bil måtte han igjen forlate Toppen.

Etter hvert ble familieliv hos Trond på Heimdal en løsning i fem år, med sommeropphold på Toppen med guttene som årets høydepunkt.

Økte omsorgsbehov krevde etter hvert nye løsninger, og en omsorgsleilighet i hjembygda virket da mye mer fristende enn en sykehjemsplass i ei blokk i byen; Leiv ville ha det siste av livet hjemme i Evenes, og på Liland fikk han både selskap, omsorg og kort vei opp Toppveien til Rydningen så fort veien ble bar.

Siste tur til Toppen var i november, og nå på onsdag sovnet han fredelig inn med sine nærmeste rundt seg.



Siste opphold på Toppen, tidlig november 2021.



Rydningen på Toppen; Huset, og utsikten...

